

.:ALBÁNIE

ALBÁNSKÁ EXPEDICE

Do kempu v Černé Hoře u Skadarského jezera přijíždíme v pátek 4. května ve složení já Červík (ArcticCat 700 TRV), Leoš (Suzuki KingQuad 750) a Vašík (Polaris X2 800). Autem jsme urazili celkem 1500 kilometrů. Jdeme se ubytovat do chatek a hned vyrážíme na krátkou vyjížďku. Přijíždíme k vodopádům zvaným Malá Niagára a v tamní restauraci si dáváme vynikajícího mastného úhoře. Musíme ale zpět do kempu. Čeká nás totiž ještě příprava věcí a čtyřkolek na čtyřdenní jízdu po Albánii...

V sobotu po snídani vyrážíme směr Albánie. Počasí nám přeje, je

krásně slunečno. Po chvilce přijždíme po prašné cestě k hranicím. Po hodinovém čekání jsme odbaveni a hurá do neznámé země. Hned za hranicemi zastavujeme u benzinové stanice a pokoušíme se vyměnit eura za místní měnu lek. Po ujetých pěti kilometrech musíme zastavit, aby si Vašík mohl vyndat z helmy včelu, která ho bodla do krku. Vše je ale v pořádku a jedeme dále.

Máme naplánovanou cestu k horám. Po cestě nás zastavuje albánská televize. Musíme „zapózovat“, a jelikož jede Leoš jako poslední, poskytuje rozhovor v anglicko – německo – italském jazyce. Pokračujeme dále do Národního parku Thethy. Stoupáme po kamenité cestě a hurá, potkáváme první sníh. Ve výšce 1400 m n. m. nás nadšení rychle přechází a naše přeložené čtyřkolky nezvládají množství sněhu. K překonání vrcholu nám chybí 100 výškových metrů, musíme tedy objet hřeben. Cestou dolů potkáváme jediné turisty – české cyklisty. Po pěti hodinách jsme zpět na své trase a míříme k přehradě Komani.

CESTOVÁNÍ

Projíždíme městem Shkoeder. Leoš zastavuje na stopce. S tím ale albánský řidič nepočítá a naráží do něj. Leošovo tažné zařízení se navždy vmáčklo do albánské SPZky. Začíná se stmívat a hledáme si místo pro naše stany. Nocujeme na pastvině u horského jezírka (900 m n. m.), kam chodí ovečky pít. To ale zjišťujeme až večer, kdy se ovce vracejí z pastvy...

Probudíme se do nedělního rána. Noc plná štěkotu ovčáckých psů a kvákajících žab nás moc neposílila. Musíme ale dál. Po třech hodinách jízdy, kde jsme mimo jiné viděli i želvy cesta skončila. Končíme tři kilometry před cílem u místní horské elektrárny na skále. Přítel Google Maps nás zradil. Musíme se opět otočit a objet údolí. Máme první defekt. Vaškovi se do pneumatiky zapíchnul dlouhý kovaný hřeb. Sjíždíme do města, kde v šílených uličkách ztrácíme Vašíka. Po chvíli nás ale dojíždí a sděluje nám svůj zážitek. Zastavila ho albánská policie a vrátila mu jeho ztracenou termoláhev a ukázali mu směr naší jízdy. Cestou míjíme opevnění. Leoš uchvácen krásou bunkrů přehlédl výmol a ohnul si spojovací tyč řízení. Vše však po chvíli zachránila metrová lať, která vrátila spojovačce skoro-původní tvar. K večeru projíždíme tunelem v přehradě k molu, kam ráno přijíždí trajekt. Konečně jsme dosáhli cíle, ale s jednodenním zpožděním. Po deseti minutách nás obsluha hotelu dobíhá s vidinou zisku. Slibují ranní trajekt, a proto se ubytujeme v jejich na pohled fungujícím hotelu. Ještě do večera stihneme vyjízdku po přehradě. Omlácené plechové necky jízdu vydržely, motor šíleně kouřil, ale vydržel to také. Jdeme se ubytovat, voda teče jen na jednom místě, a to studená. Okna nejdou zavřít, dveře nedrží zavřené, světlo v koupelně není... Pivo

naštěstí je. Objednáváme si k večeri ryby, ale to jsme nevěděli, že je jdou teprve lovit. Po dvou hodinách čekání jsme je s vděčností snědli. Vyspání zase nic moc, rušil nás za okny vodopád.

Pondělní překvapení - slíbený trajekt nepojede. Prý málo lidí. Jezdí jen malé loďky, kam bychom se nevešli. Přijíždějí dva motorkáři. Jak jinak, zase Češi z Brna. Ti se na lodičku vejdou po odmontování bočních kufrů. My jsme místo dvou hodin na trajektu objížděli přehradu. Po osmi hodinách přijíždíme do místa původního vylodění - Fierze. Dále pokračujeme do Národního parku Lugina e Valbones, kde chceme zdolat místní vrchol. Bliží se večer. Místo na kempování nacházíme na krásné vyhlídce ve výšce 1480 m n. m.

Stany stavíme za deště, který ustal až k ránu. V dané oblasti se vyskytují medvědi, to jsme zjistili naštěstí až za několik dní...

K MOŘI

Slunečné úterní probuzení s překrásnou vyhlídkou do údolí a na zasněžené vrcholky nás mile překvapilo. Balíme a chceme vyrazit. Nastává problém. Leošovi nestartuje čtyřkolka - špatný kontakt na baterce. Zdoláváme další vrchol, kde nás začíná ve výšce 1680 m n. m. zlobit sníh. Po několika pokusech a mém propadnutí sněhem do potoka pokus vzdáváme a vracíme se k dalšímu plánu cesty - a to k moři. Vzhledem k velké časové ztrátě při zdolávání sněhových překážek volíme rychlý přesun po místní dálnici. Se západem slunce přijíždíme k moři. Našli jsme asi nejkrásnější místo na přespaní ve výběžku poloostrova Kepi i Rodonit.

Středeční odpočinkový den začínáme prohlídkou poloostrova, bunkrů, zříceniny

a návštěvou písčité pláže. Odpoledne odjíždíme na velkou pláž, kde v restauraci vychutnáváme místní mořské speciality. U pláže nacházíme nové chatky, kde se ubytujeme, protože se potřebujeme po několika dnech vysprchovat. Jdeme relaxovat do moře, potom sprcha a pivo v místní hospůdce.

Celý čtvrtek je určený k přesunu do základního tábora v Černé Hoře. Ve městě Shkoeder navštívujeme vyhlášený hrad. Odbavení na hranicích proběhlo bez problémů, čekali jsme asi 30 minut. Vzali nás přednostně chodníkem pro pěší. V Černé Hoře pak navštívujeme 2000 let starý olivovník. K večeru dorážíme do našeho kempu.

V pátek nasedáme na motorový člun a plujeme po kanálech řek Karatuna a Crnojeviča, po kterých vplouváme na Skadarské jezero. Navštívujeme jezerní hraniční policii. Obdivujeme jejich „lodní park“. Při zpáteční plavbě se Leošovi daří vzácně vyfotit divoké koně.

Zbýlé tři dny věnujeme černoorským památkám a rezervacím:

Národní park Lovcen (1748 m n. m.). Zde se nachází mauzoleum prvního knížete Petra II. Památky UNESCO: Kotor, Budva, Stary Grad, klášter Ostrog a Morača, Slánské jezero.

SHRNUTÍ

Celkem jsme na území Albánie a Černé Hory na čtyřkolce najeli 1685 km.

Vzdálenost z ČR do základního tábora v Černé Hoře byla 1500 km. Náklady spojené s dálničními poplatky a tunely 6700 Kč pro oba směry + PHM na 3000 km. Dálniční poplatky pro Chorvatsko byly v III. kategorii. Slovinsko a Rakousko byly klasické dálniční známky do 3,5 t.

Albánie: ubytování u moře 10 eur na osobu. PHM v přepočtu do 30 Kč. Jídlo a pití podstatně levnější než u nás. Dělal nám zde samozřejmě problém také jazyk. Mimo jiné také kývání hlavou ANO - NE je přesně naopak. Anglicky mluví jen mladí lidé a většinou jen u moře. Doprava je dost chaotická, řidiči neustále troubí ve snaze na sebe upozornit, nebo prostě jen nás tímto zdravili. Silnice byly ve špatném stavu, plné hlubokých děr a velkých balvanů. Je zde velké množství odpadků a černých skládek. Řeky jsou čisté, ale plné plastových lahví. Lidé jsou na cizince velice příjemní, zdraví vás. Neustále něco křičí, obzvláště když vidí neznámý stroj – čtyřkolku. Mají snahu se vás dotýkat, což je někdy nebezpečné. Zajímavostí je velké množství malých pevností, údajně je jich přes 500000. Asfaltové jsou jen silnice I. třídy. Na mapách zpevněné cesty jsou jen špatné kamenité stezky. Na všech komunikacích je neustálý pohyb ovcí, krav a oslů, kteří jsou pány silnice a musíte počkat, až si usmyslí, že vás pustí. Želvy byly na horských cestách dost běžným jevem, což nás dost překvapilo.

Černá Hora: ceny ubytování od 15 eur na osobu, u moře od 25 eur. Ceny PHM, jídla a pití jsou stejné jako v ČR. Doprava je zde podstatně klidnější než v Albánii. Vedlejší cesty na mapách značené jako II. třída jsou v dost špatném stavu a jsou v horských oblastech dost úzké, většinou jen pro jedno auto. Řidiči vás předjíždí za každou cenu, auta parkují úplně všude, nic je nezajímá a ani policii, ta jen měří rychlost a to dost často.

Obě země vřele doporučuji. Ale alespoň o měsíc později, kvůli sněhu.

Text: Jarda Červík Černý
Foto: Červík